

Ἀρετές καί πάθη

Ποιός εἶναι ὁ καλύτερος;

Ἀναστατωμένοι μπῆκαν μέσα στήν αἴθουσα οἱ μαθητές τῆς Ε΄ τάξης μετά τή Γυμναστική.

- Εἶμαι καλύτερος σά σουτί! φώναζε ὁ Λευτέρης. Τρία γκολ ἔβαλα σήμερα. Ἐγώ πρέπει νά γίνω ἀρχηγός τῆς ομάδας!

- Ναί, ἀλλά ἐγώ εἶμαι ὁ καλύτερος ἐπιθετικός παίκτης, ὑποστήριζε ὁ Μηνᾶς. Καί ξέρω νά ὀργανώνω καλά τό παιχνίδι. ἼΑρα μοῦ ταιριάζει νά εἶμαι ἐγώ ὁ ἀρχηγός!

Τά παιδιά χωρίστηκαν: ἄλλα ὑποστήριζαν τόν Λευτέρη, ἄλλα προτιμοῦσαν τόν Μηνᾶ.

- Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κ. Προκόπης, ὁ δάσκαλός τους, πού ἐκείνη τήν ὥρα μπῆκε στήν τάξη. Πολύ ἀναστατωμένους σᾶς βρίσκω σήμερα.

- Μαλώνουμε, κύριε, ποιός θά γίνει ἀρχηγός στό παιχνίδι γιά τό σχολικό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, πετάχτηκε ὁ Στέλιος. Μέχρι αὔριο πρέπει νά ἔχουμε καταλήξει.

- Ὁ γυμναστής εἶπε νά ἀποφασίσουμε ἐμεῖς ποιός θά εἶναι ὁ ἀρχηγός, ἐξήγησε ὁ Παναγιώτης. Καί τώρα διαφωνοῦμε ποιός εἶναι ὁ καλύτερος.

- Μάλιστα. Τό θέμα μας, λοιπόν, εἶναι «ποιός εἶναι ὁ καλύτερος», ἐπανέλαβε χαμογελώντας ὁ κ. Προκόπης.

- Πείτε μας έσεεις, κύριε! πρότεινε ο Άλέξης.

- Ή αλήθεια είναι ότι δεν γνωρίζω καλά τίς επιδόσεις σας στα αθλήματα, συνέχισε ο κ. Προκόπης. Νομίζω όμως ότι μπορεί να μās βοηθήσει μιá ιστορία πού μου έρχεται τώρα στή σκέψη. Θέλετε να σās τήν πώ;

- Ναί! Ναί! άπάντησαν ένθουσιασμένα τά παιδιά.

Τούς άρεσαν τόσο πολύ οι ιστορίες πού τούς έλεγε συχνά ο δάσκαλός τους!

Άγιογραφική διήγηση

Θά μεταφερθοῦμε στήν **Παλαισίνη** και συγκεκριμένα στή μικρή **Βηθλεέμ** (δείχνουμε στόν χάρτη, βλ. Γεν. έποπτικό ύλικό). Χίλια χρόνια προτοῦ γεννηθεῖ ο Χριστός μας, ζοῦσε εκεί ένας άνθρωπος, ο **Ίεσσαί**, πού εῖχε οχτώ άγόρια. Τό ογδοο παιδί του τό έλεγαν **Δαβίδ**.

Ο Δαβίδ ήταν ένα νεαρό παλληκαράκι, μέτριο στό ύψος αλλά χαριτωμένο στήν όψη. Φαινόταν αδύναμος σέ σύγκριση μέ τά άλλα έπτά αδέρφια του, πού ήταν ψηλά και γεροδεμένα. Ο πατέρας καμάρωνε τά μεγάλα του άγόρια και ύπολόγιζε πολύ σ' αυτά. Στόν Δαβίδ, πού ήταν και μικρότερος, εῖχε αναθέσει να φυλάγει τά πρόβάτά τους.

Ποτέ δεν παραπονέθηκε ο Δαβίδ. **Ήταν πάντα καλοσυνάτος. Εύχαριστοῦσε τόν Θεό γιά όλα.** Στα βοσκοτόπια, καθώς έβοσκαν τά πρόβάτά του ήσυχα, όλο κάτι ώραίο έφτιαχνε. Δεν ήταν ψηλός και γεροδεμένος, ήταν όμως επιδέξιος. Μόνος του κατασκεύασε ένα μουσικό όργανο μέ χορδές, τό **ψαλτήρι**, πού έμοιαζε μέ μεγάλη άρπα. Ποτέ δεν ύπερηφανεύτηκε γι' αυτό. **Παίζοντας γλυκά τό ψαλτήρι του έκανε πολλές φορές τραγούδι τήν προσευχή του.** Τραγουδώντας ή τρυφερή ψυχή του μιλοῦσε συχνά στόν Θεό, πού

τόσο αγαπούσε!

Μιά μέρα ένα πεινασμένο λιοντάρι χύμηξε στο κοπάδι του για να κατασπαράξει τα πρόβατα. Όρμησε ο Δαβίδ κατά πάνω του και κατάφερε να το σκοτώσει. Κάποιος άλλος στή θέση του θά έλεγε σέ όλους τό περίφημο κατόρθωμά του. Αὐτός ὅμως οὔτε ὑπερηφανεύτηκε οὔτε τό διέδωσε στους άλλους. Ὁ Δαβίδ εἶχε μεγάλη πίστη ἀλλά καί ταπείνωση. Ἦταν βέβαιος πώς **ὄ,τι ὠραῖο εἶχε, τοῦ τό εἶχε δώσει ὁ Θεός.**

Μιά μέρα ἦρθε στό χωριό του, στή Βηθλεέμ, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πού τόν σέβονταν ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες, **ὁ προφήτης Σαμουήλ.** Γιατί ἄραγε εἶχε ἔρθει; Πῆρε ἐντολή ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό νά κάνει βασιλιά ἕναν ἀπό τούς γιούς τοῦ Ἰεσσαί. Ὁ Ἰεσσαί ὅταν τό ἄκουσε, χάρηκε πολύ. Δέν ἔβαλε ὅμως καθόλου στό μυαλό του τόν Δαβίδ. Κάλεσε, λοιπόν, τά ἐπτά μεγαλύτερα παιδιά του νά παρουσιαστοῦν μπροστά στόν προφήτη.

Ἦρθε ὁ πρῶτος γιός γεμάτος καμάρι καί σάθηκε μπροστά στόν Σαμουήλ περιμένοντας νά γίνει κάτι σπουδαῖο. Ὁ Θεός ὅμως εἶπε στόν προφήτη: «Μὴν παρασύρεσαι ἀπό τήν ἐξωτερική ὁμορφιά καί τό ἀνάστημα, γιατί **ὁ Θεός δέν βλέπει ὅπως οἱ ἄνθρωποι τό ἐξωτερικό τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά τήν καρδιά.**» Ὑπακούοντας ὁ Σαμουήλ στά λόγια τοῦ Θεοῦ, ἄφησε τόν πρῶτο γιό. Κάλεσε τόν δεύτερο ἀδερφό, τόν τρίτο καί ὅλους τούς υπόλοιπους μέ τή σειρά. Παρουσιάστηκαν μπροστά στόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ καί τά ἐπτά παλληκάρια, ὅλα γεμάτα δύναμη καί ὁμορφιά. Καθένας θά τά ζήλευε γιά τό παράσημά τους. Ὅμως κανείς τους δέν θεωρήθηκε ἄξιος νά γίνει βασιλιάς.

- Δέν ἔχεις ἄλλα παιδιά; ρώτησε ὁ προφήτης τόν Ἰεσσαί.
- Ἐχω κι ἕναν μικρότερο γιό πού βόσκει τά πρόβατα, ἀπάντησε αὐτός δισταχτικά.
- Δέν θά φάω καί δέν θά πιῶ μέχρι νά μοῦ τόν φέρεις ἐδῶ, τοῦ λέει ὁ Σαμουήλ.

Ἔτσι παρουσιάστηκε ὁ νεαρός Δαβίδ μπροστά του. Ὁ Θεός τότε εἶπε σὸν προφήτη: «Σήκω νά χρίσεις αὐτόν, δηλαδή νά κάνεις αὐτόν βασιλιά, γιατί **αὐτός ἔχει ἀρετές**».

Ὁ Σαμουὴλ, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός, πῆρε μιά κούπα λάδι καί, ὅπως τό συνήθιζαν τότε, τό ἔχυσε πάνω στό κεφάλι τοῦ νεαροῦ βοσκοῦ. Αὐτή ἡ πράξη σήμαινε ὅτι ὁ Δαβίδ θά γινόταν μιά μέρα βασιλιάς ἐκλεγμένος ἀπό τόν Θεό.

Πραγματικά, τό μικρό καί καταφρονημένο βοσκόπουλο **ἔγινε μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἕνας πολύ σπουδαῖος, γενναῖος καί σοφός βασιλιάς**. Κατόρθωσε μάλιστα νά ἐλευθερώσει τήν πατρίδα του ἀπό ὄλους τούς φοβερούς ἐχθρούς της.

[Ὁ Θεός χάρισε σὸν Δαβίδ καί ἄλλα χαρίσματα: Ἀπέκτησε τό **χάρισμα τῆς προφητείας** καί ἔγινε σπουδαῖος **ποιητής** (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 233). Τά ποιήματά του βρίσκονται στό βιβλίο τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού ὀνομάζεται **Ψαλτήρι** καί διαβάζονται κάθε μέρα ἀπό τούς πιστούς.] Ἀλλά ἡ μεγαλύτερη τιμή γιά τόν Δαβίδ εἶναι ὅτι **ἀπό τούς δικούς του ἀπογόνους γεννήθηκε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός μας**.

Τόν Δαβίδ, λοιπόν, διάλεξε ὁ Θεός σάν τόν καλύτερο. Γιατί; Ἐπειδή **εἶχε ἀρετές**, χαρίσματα πού ἀρέσουν σὸν Θεό. Ποιά ἦταν αὐτά; Εἶχε **πίστη δυνατή καί ταπείνωση**. Πίστευε ὅτι ὅλα τά κατορθώματά του τά χρωστοῦσε σὸν Θεό. Καί δέν παραπονοῖταν ἂν δέν τόν θεωροῦσαν οἱ ἄλλοι καί τόσο σπουδαῖο, οὔτε θύμωνε οὔτε τσακωνόταν μαζί τους θεωρώντας τόν ἑαυτό του σάν τόν καλύτερο. Ἐπιπλέον, ὅπως θά δοῦμε μιά ἄλλη φορά, **ἤξερε νά συγχωρεῖ καί νά ὑποχωρεῖ**. Τόν ἄνθρωπο πού ἔχει τέτοιες ἀρετές, αὐτόν ὁ Θεός τόν βλέπει σάν τόν καλύτερο, **αὐτόν θεωρεῖ πρῶτο ἀπ' ὄλους**.

Ό... καλύτερος

Όταν τελείωσε την ιστορία ο κ. Προκόπης, τὰ παιδιά παρέμειναν σιωπηλά.

- Λοιπόν, τώρα τί λέτε, τούς ρώτησε ὁ δάσκαλος, ποιός νομίζετε ὅτι πρέπει νά γίνει ὁ ἀρχηγός;

- Κύριε, ἄς γίνει ὁ Λευτέρης πού τὰ καταφέρνει καλύτερα ἀπό μένα στά γκόλ, εἶπε σπάζοντας τή σιωπή ὁ Μηνᾶς.

- Όχι! πετάχτηκε ὁ Λευτέρης. Νομίζω πώς πρέπει νά γίνει ἀρχηγός ὁ Μηνᾶς.

- Αὐτή εἶναι ὠραία διαφωνία, εἶπε χαμογελώντας ὁ κ. Προκόπης. Ἐπειδή ὅμως πρέπει κάπου νά καταλήξουμε, τί θά λέγατε νά βάλουμε κλῆρο;

Συμφώνησαν ὅλοι. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στόν Λευτέρη. Ὁ Μηνᾶς δέν στενοχωρέθηκε οὔτε παραπονέθηκε. Ἐγινε μάλιστα ὁ καλύτερος βοηθός τῆς ὀμάδας. Θέλετε νά μάθετε, παιδιά, ποιό ἦταν τό ἀποτέλεσμα τῶν ἀγώνων; Τό πρωτάθλημα τό κέρδισε ἡ τάξη τους! Ἐπαιζαν τόσο καλά συνεννοημένοι καί ἀγαπημένοι μεταξύ τους πού τό ἄξιζαν! Ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία, βέβαια, ἦταν ὅτι κατάλαβαν τό σπουδαῖο μάθημα πού τούς δίδαξε ὁ καλός τους δάσκαλος μέ τήν ιστορία τοῦ Δαβίδ. Καί ποιό ἦταν αὐτό; ... *(Μαζί μέ τὰ παιδιά ἐπαναλαμβάνουμε δύο-τρεις φορές τό ἀκόλουθο τετράστιχο).*

**Στοῦ Θεοῦ τὰ μάτια πρῶτος
εἶναι πάντοτε αὐτός
πού δέν ἔχει ὑπερηφάνεια
κι εἶναι ἀπλός καί ταπεινός.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εικόνα τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ.*
2. *Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.*
3. *Ζωγραφιά.*
4. *Προτεινόμενο παιχνίδι: «Οἱ σταθμοί».*